

HUNGARO-RUTHENICA X

Szerkesztette – Редактор

KOCSIS MIHÁLY – МИГАЙ КОЧІШ

SZEGED – СЕГЕД
2025

Technikai szerkesztő – Технічний редактор

BAGMUT IRYNA – ІРИНА БАГМУТ
LOGIN ADRIENNE – АДРІЕНН ЛОґІН

Anyanyelvi lektorok – Коректори

SAJTOS-ZAPOTOCSSNAJA NATÁLIA –
НАТАЛЯ ШАЙТОШ-ЗАПОТОЧНАЯ

A kötet megjelenését
Ukrajna Szegedi Tiszteletbeli Főkonzulátusa és
a Szegedi Ukrán Nemzetiségi Önkormányzat támogatta

Збірник виданий за підтримки
Почесного генерального консульства України в м. Сегеді
та Самоврядування українців м. Сегеда

ISSN 1586–0736

Előszó

A *Hungaro-Ruthenica X* című jubileumi tudományos tanulmánygyűjteményben azok az előadások kaptak helyet, amelyek a magyarországi ukranisták X. szegedi konferenciáján hangzottak el. A rendezvényre 2023. szeptember 21–22-én a Szegedi Tudományegyetem Szláv Intézetében került sor.

Jelen gyűjtemény tematika szerint az ukrán nyelvtörténet, kultúra és történelem kérdéseit, a mai ukrán nyelv és irodalom, a fordítástudomány és az ukrán mint idegen nyelv oktatása aktuális problémáit érinti. A kutatásuk eredményeit bemutató ukranista tudósok Magyarország, Szlovákia és Ukrajna egyetemeiről érkeztek.

A tanulmánygyűjtemény Dr. Róth Sándornak, Ukrajna szegedi tiszteletbeli főkonzuljának és a Szegedi Ukrán Nemzetiségi Önkormányzatnak a támogatásával jelenik meg.

Передмова

Ювілейний збірник наукових статей «Hungaro-Ruthenica X» містить доповіді, які було виголошено на X Всеугорській науковій конференції українців, яка відбулась 21–22 вересня 2023 року в Інституті славістики Сегедського наукового університету.

Тематика пропонованого збірника охоплює питання історії української мови, культури та історії України, актуальні проблеми сучасної української мови та літератури, перекладознавства та викладання української мови як іноземної. Свої наукові розвідки представили вчені-україністи з університетів Угорщини, Словаччини та України.

Збірник статей виходить за фінансової підтримки Почесного генерального консула України в м. Сегеді д-р Шандора Рота та Самоврядування українців м. Сегеда.

**СЕМАНТИКО-ГРАМАТИЧНА СВОЄРІДНІСТЬ СУБСТАНТИВНО-
АД'ЕКТИВНИХ МЕТАФОРИЧНИХ КОНСТРУКЦІЙ
У ПРОЗІ М. ДОЧИНЦЯ**

Лариса Кравець – Віктор Косько

(Закарпатський угорський інститут імені Ференца Ракоці II,
kravets.larysa@kmf.org.ua;
Закарпатський угорський інститут імені Ференца Ракоці II,
koszko.viktor.m22un@kmf.org.ua)

Abstract

The article characterizes the semantic-grammatical specificity of substantive-adjective metaphorical constructions recorded in the novels of M. Dochinets. It is established that this grammatical form implements metaphors-riddles, metaphors-comparisons and metaphors-epithets, which are effective means of creating imagery in the writer's artistic texts. It was found that the metaphorical potential of nouns and adjectives is determined by their semantic and grammatical properties. It is proven that in the process of metaphORIZATION, the semantic valence of nouns and adjectives is violated, which contributes to the emergence of new semantic connections within the substantive-adjective phrase.

Keywords: metaphor, noun, adjective, substantive-adjective phrase, imagery.

Метафора як лінгвоментальний феномен, з одного боку, відбиває особливості мовотворчості митця, його індивідуальну манеру письма, а з іншого – підпорядкована законам граматики національної мови. Специфіку цього різновиду вторинної okazіональної номінації визначає лінгвістична природа слова, яке є засобом номінації, матеріалізації зафіксованих у свідомості людини об'єктів довкілля.

Як матеріально-ідеальне утворення слово має формальну оболонку, лексико-семантичне наповнення та референтну співвіднесеність. У процесі мовотворчості взаємозв'язок цих складників може порушуватися, впливаючи на синтаксичні функції слова як члена речення. Це відбувається у випадках переносного вживання слова з метою образної характеристики позначуваного, внаслідок якого збільшується семантичний обсяг мовної одиниці, виникають нові значення, що в свою чергу підносить ступінь комунікативної і естетичної ефективності мовлення. Нові значення розвиваються на основі прямого номінативного значення, яке становить сутність реального змісту слова.

Творення семантичних дериватів у межах національної мови регулює граMATика, яка забезпечує стійкість мовної системи в цілому, визначає процеси словозміни і словотворення, побудову словосполучень,

речень чи більших, ніж речення, одиниць, в їх численних модифікаціях і комбінаціях. З лексичною ж системою граматики перебуває в суперечливих відношеннях, оскільки лексика «прагне до змін і розширення», а граматика – «до збереження сталості й незмінності» (Русанівський 1988: 111). Ця антиномія є рушійною силою розвитку мови і «виявляється у двох протилежних тенденціях: в утворенні і функціонуванні нових лексичних одиниць за традиційно існуючими граматичними моделями і у виникненні нових граматичних елементів на базі лексики» (там само).

Специфіка взаємодії між лексичним і граматичним рівнями виявляється в поділі слів на частини мови. Зокрема належність слова до певної частини мови вказує на наявність узагальненого значення, властивого всім словам цієї частини мови, а також на його граматичні особливості, але не впливає на метафоричні перетворення. Водночас комплекс відповідних граматичних категорій визначає сполучуваність слова, можливі способи його перетворення, а також специфіку вираження значення відносно певної частини мови. «Кожна метафора, як відомо, виникає на основі асоціативності лексичних значень, на основі несподіваної лексичної сполучуваності. Проте вона характеризується вибором конкретної синтаксичної форми, яка повертає різними сторонами метафоричний зміст, варіює його» (Єрмоленко 1982: 88).

Особливості взаємодії лексико-семантичного і граматичного аспектів відбивають метафоричні синтаксичні конструкції, зафіксовані у романах сучасного українського закарпатського письменника Мирослава Дочинця. Дослідження формально-граматичного вираження метафори у творах митця дає змогу не тільки простежити семантичні процеси, що відбуваються в межах конкретних форм, а й виявити семантико-граматичні характеристики ідіостилю письменника.

У мові творів М. Дочинця зафіксовано значну кількість метафор, виражених субстантивно-ад'єктивними словосполученнями. Ця синтаксична модель є спільною формою реалізації для кількох типів метафори. Зокрема, у випадку метафоризації іменника у формі вищезгаданої конструкції реалізуються два типи метафори – метафора-порівняння і метафора-загадка. А в разі метафоризації прикметника таку форму має метафора-епітет.

Метафоризаційний потенціал іменника визначають кілька чинників: (1) абсолютне номінативне значення цього класу слів; (2) семантична подвійність; (3) функціональна рухливість (Вихованець–Городенська 2004: 47). Високий потенціал сполучуваності іменника сприяє його входженню в різні синтаксичні конструкції. Іменник може сполучатися з іншим іменником, з дієсловом, з прикметником. Семантико-синтаксична сполучуваність іменника сприяє утворенню підрядних іменникових словосполучень. Потрапляючи у відповідні контекстуальні умови, іменники можуть ставати основою метафоричних побудов. У таких випадках іменник

може мати пряме значення, яке вияскравлює переносне значення іншого іменника або прикметника: *Бо хіба ти не колосок терпіння з великого людського поля смирення?* («Вічник», с. 40), *Так спліталася суцвіття розмови*. *Чин бесіди* («Світован», с. 58), *Тут, де не чути півнячого крику, починається держава трав* («Світован», с. 83). Метафоризовані іменники у поєднанні з іншими частинами мови, а саме з прикметниками та дієсловами, утворюють розгорнуті метафоричні комплекси. Наприклад: *Перше, що спало мені на гадку, – вогонь сей живий! Він звивався з веселим тріском, пожадливо хапаючи мох і сіно, смачно облизуючи паличку, яка його породила. Чмокав, потискував від насолоди, шемрав щось своє. Наче говорив до мене. І я, не володаючи собою, схилив голову, вклонився вогню, як живому челяднику* («Вічник», с. 36), *Я хапав кожне слово, принесене вітром. І вони мали запах, ці слова. З них вилищувався якийсь прихований, потаємний зміст. Якесь тривога, запліднена надією* («Світован», с. 58). Загалом іменникові метафоричні конструкції у стислій формі виражають глибокий зміст та допомагають передати красу природи і людини у їх гармонії. За словами О. А. Іщенко: «У своїх романах М. Дочинець майстерно відтворює красу закарпатської природи. Його проза рясніє пейзажними замальовками гір, річок, лісів, луків тощо. Для письменника поняття «краса людини» й «краса природи» – взаємозумовлені. Він часто порівнює персонажі із природними явищами, щоб підкреслити фізичну досконалість і винятковість своїх героїв» (Іщенко 2020: 57).

Кількість субстантивно-ад'єктивних словосполучень із метафоризованим стрижневим іменником в проаналізованих текстах М. Дочинця порівняно невелика. Наприклад: (про душу) *А котрийсь і зачерпне з цього мисленого кадуба, і буде він йому непохибною радістю на вітрах судьби* («Вічник», с. 5), *Мертвооко за сим позирав із бездонної небесної криниці місяць* («Вічник», с. 44), *сонце вже підтирає небесну баню* («Вічник», с. 67). Із двох типів метафори – метафори-загадки і метафори-порівняння – у творах М. Дочинця переважає метафора-загадка.

Основою метафор-загадок є іменники, які вжито на позначення об'єктів позамовної дійсності, що вже мають назву. Автор, використовуючи ідентифікувальну лексику в переносному значенні, прагне не тільки створити художній образ, а й індивідуалізувати його, дати йому емоційно-оцінну характеристику, акцентувати смислові нюанси. Наприклад: *У проникливому казанні отець Паїсій назвав наш маленький храмик піднебесним палацом, духовною теплоцею, де кожен потребує зможє дістати душевне скріплення* («Вічник», с. 239), *Мед – це солодке золото* («Криничар», с. 440), *Я вдивлявся в мінливу прозелень плину вдень і в місячну бинду на плесі ріки вночі – і бачив золотаве туге перевесло, що поєднало береги. Цей міст стане серцем Мукачева, а Мукачево, побачене раз, воістину залишиться в серці кожного прибутнього* («Криничар», с. 463),

Сад-город справно годував нас. І був жаданою зеленою гаванню, в яку ми поверталися з просторових мандрів («Світован», с. 241).

Виділені словосполучення відносимо до метафор-загадок, оскільки основний суб'єкт у їх двочленній структурі відсутній і може бути встановлений лише із ширшого контексту. У художні тексти ці конструкції введені відразу в номінативній функції, яка для метафор є вторинною. Вони також виконують характеризувальну функцію, виражаючи емоційну оцінку позначуваного. Метафоризація ідентифікувальної лексики дає змогу митцеві в лаконічній формі схарактеризувати конкретну реалію. Водночас це сприяє актуалізації творчої уяви читача та появи нових інтерпретацій. Тракткування такої метафори може бути різним, оскільки ознаки допоміжного суб'єкта не вербалізовані, але все ж обмеженим. Це зумовлено специфікою основного суб'єкта метафори – в метафоризованому слові актуалізуються лише ті ознаки, які можуть бути віднесені до основного суб'єкта.

Здебільшого в метафорах-загадках залежний прикметник стосується реального денотата і сприяє виявленню метафоричного значення, але повністю не розкриває предметну співвіднесеність метафори. Реальний об'єкт метафори може бути встановлений лише з контексту речення або й ширшого фрагмента. Наприклад, у метафорі *солодке золото* прикметник *солодке* стосується не фіктивного денотата, яким є *золото*, а реального, представленого в структурі речення лексемою *мед*.

У метафорах-порівняннях, які також виникають внаслідок метафоризації ідентифікувальної лексики, реальний об'єкт метафори інакше пов'язаний із мінімальним контекстом. Наприклад: *А по небесній пелені писали блискавиці, кресали громи між грудастими верхами і зсипали на хащу тріскучі дощі, тверді й холодні, як град* («Вічник», с. 111), *На когось це мусив спиратися той сатанинський тюремний вавилон* («Вічник», с. 279). У метафорах такого типу предметне співвіднесення виявляють залежні відносні прикметники, оскільки вони мають денотативне значення, тобто співвідносні з відповідними об'єктами довілля (наприклад, небом, тюрмою). До того ж денотати цих прикметників – це реальні денотати метафор.

Зважаючи на центральну роль речення в дериваційних процесах, а також враховуючи ступені видозміни компонентів у словосполученні, можна реконструювати ланцюг послідовних перетворень: *небесна пелена* < *пелена неба* < *небо ніби пелена*, *тюремний вавилон* < *вавилон тюрми* < *тюрма як вавилон*. З наведених дериваційних парадигм видно, що прикметники як спеціалізована морфологічна форма приіменникової залежності утворилися внаслідок згортання вихідних структур простих речень. Генітивні конструкції у цьому разі є проміжними, оскільки форму родового відмінка залежного іменника трактують як «своєрідний передступінь остаточної морфологізованої ад'єктивації залежних від

опорного іменника слів» (Вихованець 1993: 188). Наведена дериваційна парадигма дає підстави припустити, що основою для виникнення субстантивно-ад'єктивних метафоричних словосполучень можуть бути порівняльні конструкції.

Аналіз аналогічних дериваційних парадигм виявляє неповну відповідність метафоричних субстантивно-ад'єктивних словосполучень трансформованим генітивним конструкціям, а найбільше реченням з порівняльним присудком. Ця невідповідність виявляється в тому, що у процесі трансформації зникає метафоричність. Отже, трансформації метафор у вихідні речення в синтаксичному плані цілком відповідні, а в семантичному плані не є такими.

М. Дочинець обмежено вживає метафоричні субстантивно-ад'єктивні конструкції з метафоризованим стрижевим іменником, що можна пояснити специфікою прози та прагненням митця до максимальної ясності, чіткості вислову.

Частіше у творах митця фіксуємо субстантивно-ад'єктивні конструкції з метафоризованим прикметником. Прикметник має великий метафоризаційний та виразально-зображальний потенціал. У системі частин мови прикметник характеризує світ найрізноманітніших ознак і об'єктів позамовної дійсності та їх відношень. Ознака є постійною невід'ємною особливістю предмета, тому прикметник за допомогою синтаксично залежних граматичних категорій роду, числа й відмінка передає також її статичність. Прийнято вважати, що поняття про ознаку, яка лежить в основі інваріантного лексичного значення прикметника, є наслідком ізолювальної абстракції, тобто мисленнєвої операції, що полягає у відокремленні ознаки від її носія. Номінуючи таку абстрактну ознаку, прикметник реалізує її тільки через семантичний зміст іншого слова, яке має предметну співвіднесеність. А це означає, що прикметник функціонує тільки у зв'язку з іменником. З цього випливає, що значення прикметника відносне, зумовлене багатьма чинниками. Сполучаючись з іменником, прикметник виступає показником існування об'єкта позамовної дійсності, названого іменником, його кваліфікатором. Він звужує і конкретизує предметність іменника через свою атрибутивну семантику.

Функціональні особливості прикметника, зумовлені властивим йому категоріальним значенням, визначають належність цього класу слів до розряду семантичних предикатів, яким властиві моносемність та смислова визначеність (Вихованець–Городенська 2004: 45, 123–124). Такі семантичні ознаки предикатних слів сприяють їх широкому вживанню в мові художньої літератури як засобів образного вираження думки. Вживаючи прикметники, митець може дати повну категоріальну характеристику об'єктам позамовної дійсності, об'єктивно описати реалії довкілля. Проте навколишній світ може бути відображений і через призму суб'єктивних асоціацій. Таке суб'єктивне

світосприймання позначається і на називанні ознак предметів, позначених іменниками. Наприклад: *Стояла тут якась осібна загусла тиша, яку прошивав срібною ниткою дзвін поточини* («Вічник», с. 28), *Тернова ніч спускалася з кам'яних крижів, лягала під мої двері і, як вірний пес, сторожила мою халабуду до рана* («Вічник», с. 95).

Завдяки метафоризації виражальний потенціал прикметника значно зростає. Розвиваючи переносно-образні значення цього класу слів, М. Дочинець прагне максимально точно схарактеризувати зображуване, подати «картинний» образ дійсності. Метафоризовані прикметники під пером майстра є не лише засобом образності, а й інструментом поглибленого пізнання світу, тому що метафора претендує на проникнення в саму сутність предмета. Художня цінність виписаного образу, його довершеність значною мірою залежить від того, наскільки митцеві вдалося проникнути в цю сутність, розкрити її з нового, несподіваного боку.

Вживання метафоризованих прикметників у мові творів М. Дочинця високомайстерне. Автор ретельно добирає ознакові слова: *Ця сила і краса гострих, замааних, терпких, загадкових слів, які я всотував на вулицях, за скромними столами, в полі і в церкві* («Світован», с. 142), *він виштовхнув язиком кругленькі тихі слова* («Криничар», с. 180). Естетичний смак митця виявляється в прагненні до художньо досконалого вислову, якого досягає через суворий добір слів у процесі творення художніх образів: *І той, як завжди, скупо наточуючи безбарвні слова (бо барви беріг для своїх дощечок і полотен), повідав мені дивний переказ* («Криничар», с. 33), *Ми наче пливли в тих сивих сувоях, що свіжили нам лиця* («Світован», с. 40).

Загалом вживання прикметників у переносному значенні – це ефективний засіб створення образності, який М. Дочинець застосовує з майстерністю віртуоза: він не переобтяжує ними текст, а вживає ощадливо, виважено.

Семантичні процеси, які відбуваються під час метафоризації ознакових слів, визначають два принципи:

- ← принцип руху від більш конкретного до більш абстрактного;
- ← принцип антропо(зоо)морфізму.

Метафоризація проаналізованих прикметників також протікає за цими загальними принципами розширення предметної сфери застосування ознакових слів. Наприклад: *Воно, молоде сонце, було ще нестигле, не сліпуче – очима можна було напитися його трунку на весь день* («Вічник», с. 141), *Біля струмка я зірвав жмутик квітів. Вони майоріли здала – ці живі іскринки в зеленому мареві розімлілого лугу* («Світован», с. 47).

Прикметники за характером ознаки, наявної у предметі, поділяються на семантико-граматичні групи. Визначальними у цьому поділі є міра і спосіб виявлення ознаки. Процеси метафоризації простежуємо в семантичній структурі якісних прикметників, до яких належать

безпосередні, прямі, закладені в самій суті предметів ознаки, які можуть виявлятися з різною мірою або інтенсивністю; та відносних прикметників, що виражають незмінні, сталі щодо міри вияву ознаки предметів через відношення їх до інших предметів або дій. Процес метафоризації в цих групах зводиться до присвоєння об'єкту позамовної дійсності ознак, які стосуються іншого класу об'єктів. Наприклад: *Обіч тріщала вузька річечка, вже інша тут – рухлива, гостра, гірська. Кидала через зубате каміння перлову піну* («Світован», с. 42).

Метафоризовані якісні прикметники виражають ознаку, яка для предмета не є постійною, прямою, а приписуваною, принесеною, перехідною. Відносні прикметники мають відмінні від якісних семантичні й граматичні характеристики. Відносні прикметники виражають незмінні щодо міри й інтенсивності прояву ознаки, які характеризують предмет з погляду відношень його до інших об'єктів позамовної дійсності або до дій. Морфологічних засобів вираження міри ознаки відносні прикметники не мають. Проте це не заважає їм бути лексичною основою розвитку якісних значень. Поява таких значень стає можливою у разі сполучення відносного прикметника з іменниками іншого лексичного ряду (Вихованець–Городенська 2004: 125).

Виразально-зображальні можливості прикметників посилює ампліфікація. Це нечасте явище у текстах М. Дочинця, проте ефективно. Наприклад: *Бо хіба ти не колосок терпіння з великого людського поля смирення?* («Вічник», с. 40) *Зі струнких і дзвінких, наче литих із бронзи, словесних рядів, вилуцувалися істини, що ставали опорою, стовпцями для моєї хиткої свідомості* («Криничар», с. 288). Вживаючи поряд два прикметники, автор різнобічно характеризує предмет, позначуваний іменником. М. Дочинець нанизує художні означення з тонким художнім тактом: у його текстах багаточленні ряди прикметників трапляються зрідка.

Отже, у формі субстантивно-ад'єктивних словосполучень реалізуються три типи метафори – метафори-загадки, метафори-порівняння та метафори-епітети. Виразально-зображальний потенціал цих метафор визначають семантико-граматичні властивості іменника і прикметника.

Процес розширення змістового обсягу ознакових слів за рахунок виникнення у них переносно-образних значень визначають загальні принципи: перехід від більш конкретного до більш абстрактного та антропо(зоо)морфізація. Розвиток переносно-образних значень спостерігається у обох семантико-граматичних групах прикметників і полягає у присвоєнні об'єкту позамовної дійсності ознак, які стосуються іншого класу об'єктів. У процесі метафоризації відбувається порушення семантичної валентності, а це, в свою чергу, сприяє створенню нових семантичних зв'язків у межах субстантивно-ад'єктивного словосполучення між словами, які не мають зв'язку в умовах нормативної сполучуваності.

Метафоризовані якісні прикметники, залишаючись у межах своєї семантико-граматичної групи, виражають приписувану, принесену ознаку, а не безпосередню, пряму. Відносні ж прикметники у процесі метафоризації набувають ознак якісного прикметника.

Метафоризація прикметників у творах М. Дочинця є продуктивним способом творення образності. Художні означення, а саме в такій функції виступають прикметники в мові художніх творів, сприяють асоціативно-образному відтворенню дійсності. Митець, використовуючи прикметники як засоби образного вираження думки, увиразнює, індивідуалізує образ, дає йому містку характеристику.

ЛІТЕРАТУРА

- Вихованець, І.Р. 1993, *Граматика української мови. Синтаксис: підручник*. Київ: Либідь.
- Вихованець, І.Р. — Городенська, К.Г. 2004, *Теоретична морфологія української мови*. Київ: Пульсари.
- Єрмоленко, С.Я. 1982, *Синтаксис і стилістична семантика*. Київ: Наукова думка.
- Іщенко, О. А. 2020, *Проза Мирослава Дочинця: проблематика і поетика*. Київ: НПУ імені М.П. Драгоманова.
- Русанівський, В.М. 1988, *Структура лексичної і граматичної семантики*. Київ: Наукова думка.

ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА

- Дочинець, М. Вічник. URL: https://chtyvo.org.ua/authors/Dochynets_Myroslav/Vichnyk_Spovid_na_perevali_dukhu/
- Дочинець, М. Криничар. Діяруш найбагатшого чоловіка Мукачівської домінії. URL: <https://www.ukrlib.com.ua/>
- Дочинець, М. Світован. URL: <https://www.ukrlib.com.ua/books/printitzip.php?tid=21686>

Tartalomjegyzék – Зміст

Előszó – Передмова	5
Адріана Амір. «Правду мате, же ви попа не слухате»: дидактично спрямована літературна творчість Олександра Павловича	7
Bagi Ibolya. Karneválon innen és túl (Jurij Andruhovics: <i>Rekreáció</i>)	17
Ірина Багмут. Вивчення базової ділової лексики української мови іномовцями: з досвіду укладання словника	23
Евеліна Балла – Анастасія Мухіна. Лірика Ліни Костенко в угорських перекладах	29
Єлизавета Барань – Вільмош Газдаг. Фонетична адаптація запозичень у закарпатських угорських і українських говорах (аналіз адаптації голосних фонем)	37
Аніко Берегсасі – Тетяна Чонка. Автоінтерпретація В. Набокова як спосіб побудови діалогу з читачем	49
Font Márta. Hrusevskij történelemszemléletének margójára	59
Мігай Кочіш. Відображення тирновської орфографії в українських рукописах XVI століття (на матеріалі зібрань у бібліотеках Угорщини).....	69
Лариса Кравець – Віктор Косько. Семантико-граматична своєрідність субстантивно-ад’єктивних метафоричних конструкцій у прозі М. Дочинця	77
Lebovics Viktória. Névmágia Jurij Andruhovics legújabb regényében	85
Sarnyai Csaba. Óriások, emberevők, takonykórosok: mitikus népek az ukrán folklórban	95
Володимир Шилов. Комодифікація закарпатського діалекту: як і чому вуличні написи говіркою стають популярним явищем у регіоні?	107

Вікторія Штефуца. Взаємодійні засоби навчання української мови як іноземної.....	117
Олеся Сулима. Концептуалізація семантики процесів природи в художніх текстах	123
Оксана Ташкович. У пошуках нових талантів: театральний проєкт «Українські драматурги в Будапешті»	133
Varga Beáta. Az 1654. évi perejaszlavi egyezmény 300. évfordulója az orosz-szovjet és ukrán historiográfiában	139
Zoltán András. Ukrán jövevényszavak a magyarban az Új Magyar Etimológiai Szótár (ÚESz.) tükrében	147

A sorozatban eddig megjelent – В цій серії побачили світ

Hungaro-Ruthenica I. Szeged, 1998.
Hungaro-Ruthenica II. Szeged, 2001.
Hungaro-Ruthenica III. Szeged, 2006.
Hungaro-Ruthenica IV. Szeged, 2008.
Hungaro-Ruthenica V. Szeged, 2011.
Hungaro-Ruthenica VI. Szeged, 2012.
Hungaro-Ruthenica VII. Szeged, 2015.
Hungaro-Ruthenica VIII. Szeged, 2018.
Hungaro-Ruthenica IX. Szeged, 2021.

További információk – Подальша інформація

Szegedi Tudományegyetem
Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar
Szláv Filológiai Tanszék
[Кафедра слов'янської філології
Сегедського університету]
H-6722 Szeged, Egyetem u. 2.
szlav@primus.arts.hu-szeged.hu
<http://szlav.u-szeged.hu>

Felelős kiadó: Dr. habil. Sarnyai Csaba egyetemi docens, tanszékvezető

Készítette az Innovariant Nyomdaipari Kft.

<https://innovariant.hu>

6750 Algyő, Ipartelep 4.

Felelős vezető: Drágán György

Méret: B/5